

ΠΡΟΠΟΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΠΙ ΤΗ 28η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Ἐξοχώτατε κ. Πρέσβυ καί

Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος ἐν Ἱεροσολύμοις,

Ἅγιοι Πατέρες,

Εὐλαβεῖς Προσκυνηταί,

Τό ἔπος τῆς 28ης Ὀκτωβρίου τοῦ 1940 ὀρθῶς ἔχει θεωρηθῆ προέκτασις τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας τοῦ 1821, διότι τότε μὲν ὡς ἐκ τέφρας ἐξῆλθεν «ἀπό τὰ ἱερά κόκκαλα τῶν Ἑλλήνων ἡ ἐλευθεριά», κατά τόν ἐθνικόν ποιητήν, τώρα δέ τό θεῖον τοῦτο δῶρον τῆς ἐλευθερίας ἐγένετο ὑπόθεσις νέας προασπίσεως καί ἀφορμή ἡρωικῶν ἀγῶνων καί θυσιῶν. Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, τεθεμελιωμένη οὕσα ἐπί τοῦ μαρτυρικοῦ Αἵματος τῆς θυσίας τοῦ Ἰδρυτοῦ Αὐτῆς, Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, χρεωστικῶς ἀνέπεμψε τῷ ἀγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ εὐχαριστήριον δοξολογίαν ἐν τῷ Πανιέρῳ Ναῷ τῆς Ἀναστάσεως, ἐπί τῇ εὐσήμεν ταύτῃ ἡμέρᾳ, δεηθεῖσα ἐν ταύτῃ ὑπέρ αἰωνίας μνήμης καί μακαρίας ἀναπαύσεως πάντων τῶν ὑπέρ Πίστεως καί τῆς Πατρίδος ἡμῶν θυσιασθέντων καί μαρτυρησάντων.

Τό ὑπέρτατον ἐπί γῆς ἀγαθόν, τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, θά ἦτο ἀτελής, ἐάν τοῦτο δέν συνωδεύετο ἀπό τό θεῖον δῶρον τῆς ἐλευθερίας. Ἡ ἐποποιία τοῦ 1940, ἀναδείξασα πλῆθος ἡρωικῶς πεσόντων ἀγωνιστῶν, ὑπέρ ἀξιῶν ἱερῶν, ὡς τῆς Πίστεως, τῆς Πατρίδος καί τῆς Ἐλευθερίας, καλεῖ πάντας ἡμᾶς εἰς ἐγρήγορσιν, πρὸς ἀντιμετώπισιν ἀπειλῶν κατά τοῦ θεοῦ καί ἱεροῦ τούτου ἀγαθοῦ τῆς ἐλευθερίας καί τῆς συνόλου ἀκεραιότητος τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, ἀπειλῶν προερχομένων ἐκ τῆς καταργήσεως «τῶν ὀρίων τῶν ἐθνῶν ἃ ἔστησεν ὁ Ὑψιστος», (Δευτ. 32, 8). Καί τοῦτο διότι, «ἔτι πολλοί κυκλόθεν οἱ ἐχθροί ἡμῶν καί μακάριον τό ἔθνος οὗ ἔστι Κύριος ὁ θεός αὐτοῦ» (ἐκ τῆς δοξολογίας τῆς 28ης).

Ὑψοῦντες τό ποτήριον τοῦτο, εὐχηθῶμεν ζήτω τό εὐσεβές ἡμῶν
Γένος καί τό φιλόχριστον ἡμῶν Ἔθνος !

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟ ΙΦΤΑΡ, ΕΠΙ ΤΗ ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΡΑΜΑΖΑΝΙΟΥ

Ἐξοχώτατε κ. Πρόεδρε,

Κυρίαί καί κύριοι,

Ἡ περίοδος τῆς νηστείας δέν ἀποτελεῖ μόνον προετοιμασίαν διά
τήν ὑποδοχήν μεγάλων θρησκευτικῶν γεγονότων καί ἑορτῶν, ὅπως
τῆς ἑορτῆς τοῦ (Ραμαζανίου), ἀλλά ἀποτελεῖ καί εὐκαιρίαν
πνευματικῆς αὐτοσυγκεντρώσεως καί περισυλλογῆς. Καί τοῦτο,
διότι ὁ ἄνθρωπος, ὡς δημιούργημα κατ' εἰκόνα τοῦ θεοῦ, δέν
ἀποτελεῖ αὐτόνομον βιολογικήν ὄντοτητα, ἀλλά καί ψυχικήν
τοιαύτην. Ἡ ψυχική ἀκριβῶς ὑπόστασις τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι αὕτη
ἡ ὁποία ἔχει ἀνάγκην ἀναλόγου τροφῆς, ἡ δέ τροφή αὕτη εἶναι
πνευματική. Τό χαρακτηριστικόν δέ τῆς πνευματικῆς τροφῆς,
εἶναι ἡ συμβολή αὐτῆς εἰς τήν ἐπικοινωνίαν μετά τῆς πηγῆς τῆς
ζωῆς, τοῦ θεοῦ, ὁ ὅποιος «**ἀγάπη ἐστίν**», ἡ δέ ἀγάπη τοῦ θεοῦ
ἐκφράζεται καί ἐκδηλοῦται διά τῆς κοινωνίας καί τῆς ἀγάπης
μεταξύ τῶν ἀνθρώπων. Ὅπως ἡ ὑπαρξις τοῦ ἀνθρώπου δέν δύναται
νά νοηθῆ ἄνευ τοῦ θεοῦ, οὕτω δέν δύναται νά νοηθῆ ἡ κοινωνική
καί πολιτική ζωή τῶν ἀνθρώπων, ἄνευ τῆς μετ' ἀλλήλων
συννύαρχεως καί συνεργασίας, αἱ ὁποῖαι βασίζονται εἰς τό
ἀδιαμφισβήτητον γεγονός, ὅτι εἶναι κοινή ἡ πηγή τῆς ἡμῶν
ζωῆς, ἀλλά καί τό τέλος τῆς ζωῆς, δηλαδή ὁ θάνατος.

Ἡμεῖς ἐκ μέρους τῶν Χριστιανικῶν Κοινοτήτων, ἀλλά καί

προσωπικῶς ὡς Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, διάδοχος τοῦ Πατριάρχου Σωφρονίου καί θεματοφύλαξ τῆς ἐπί τοῦ Χαλίφου Ὁμάρ Χαττάπ συναφθείσης ἰσλαμο-χριστιανικῆς Συνθήκης, εὐχαριστοῦντες τήν Αὐτοῦ Ἐξοχότητα τόν Πρόεδρον τῆς Παλαιστινιακῆς Ἀρχῆς, κ. Ἀμποῦ Μάζεν, διά τήν δοθεῖσαν εἰς ἡμᾶς εὐκαιρίαν, ὅπως καταστῶμεν κοινωνοί τῶν θρησκευτικῶν τούτων ἑορτῶν, εὐχόμεθα, ὅπως ἀξιωθῶμεν νά γίνωμεν καί κοινωνοί ἑορτῶν διά πολιτικήν πλέον καί ἐθνικήν παλιγγενεσίαν, ἀλλά καί ἐκπλήρωσιν τῶν λοιπῶν προσωπικῶν ἐθνικῶν καί πολιτικῶν στόχων τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος. Εὐχόμεθα, ἐπίσης, ὅπως ἐπικρατήσῃ εἰς τόν τόπον μας ἡ εἰρήνη, ἡ δικαιοσύνη καί ἡ καταλλαγή, πρὸς ὄφελος τοῦ χειμαζομένου Παλαιστινιακοῦ Λαοῦ καί πάντων τῶν κατοίκων τῆς Ἀγίας Γῆς.

Ἐτη πολλά καί εὐλογημένην νηστείαν !

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΡΑΛΥΤΙΚΟΝ, ΕΝ ΠΚΕΑ

«Τί ἐστὶν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν · ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου· ἢ εἰπεῖν· Ἐγειραι καί περιπάτει; Ἴνα δέ εἰδῆτε, ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἀφιέναι ἁμαρτίας, (εἶπε τῷ παραλελυμένῳ)· Σοὶ λέγω · Ἐγειραι, καί ἄρας τό κλινίδιον σου πορεύου εἰς τόν οἶκόν σου. Καί παραχρῆμα ἀναστάς ἐνώπιον αὐτῶν, ἄρας ἐφ' ὃ κατέκειτο, ἀπῆλθεν εἰς τόν οἶκον αὐτοῦ, δοξάζων τόν Θεόν»_ (Λουκ. 5, 23-25).

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Δόξαν καί εὐχαριστίαν ἀναπέμπομεν εἰς τόν Τριαδικόν Θεόν, ὁ Ὅποῖος μᾶς συνήγαγε σήμερον, ποιμνιον καί Ποιμένα, ἐνώπιον τῆς

θείας Εὐχαριστιακῆς Τραπέζης, ἀφ' ἑνός μὲν διὰ νά γίνωμεν κοινωνοὶ τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ, ἀφ' ἑτέρου δέ, διὰ νά διατρανώσωμεν τὴν ἐνότητα τῆς Πίστεώς μας καὶ τὴν κοινωνίαν ἡμῶν μετὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἐπιπλέον δέ, νά διατρανώσωμεν τὴν χριστιανικὴν μαρτυρίαν μας, ἡ ὁποία καταγγέλλεται διαχρονικῶς διὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, δηλαδή τοῦ παλαιφάτου Ἑλληνορθοδόξου **(Ρούμ Ὁρτοντόξ)** Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων, τὸ ὁποῖον ἐθεμελίωσεν μέ τὸ Σταυρικόν Αὐτοῦ Αἷμα, ἐν ταυτῷ δέ καὶ ἐδόξασε μέ τὴν Ἁγίαν Αὐτοῦ Ἀνάστασιν, Αὐτός Οὗτος ὁ Θεός καὶ Σωτὴρ ἡμῶν, Ἰησοῦς Χριστός.

Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ, Ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία, καθὼς διατυπώνεται εἰς τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεώς μας, δέν ἀποτελεῖ ἀπλῶς σύλλογον ἢ κοινωνίαν πιστῶν, ἀλλὰ εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὁποίου Σώματος ἡμεῖς, οἱ φέροντες τὴν σφραγίδα τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὸ Βάπτισμα, εἴμεθα μέλη. Ὁ δέ Χριστός, ὡς τέλειος Θεός, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπος, εἶναι ἡ κεφαλὴ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή τοῦ Σώματος Αὐτοῦ. Διὰ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἰδιαιτέρως διὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, καθημερινῶς καὶ μάλιστα κατὰ τὴν συμμετοχὴν μας εἰς τὸ Μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἐπιβεβαιώνεται τὸ Μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας ἢ, περισσότερο συγκεκριμένως, τὸ Μυστήριον τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ· μέ ἄλλα λόγια, ἐπιβεβαιώνεται ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, παρατείνεται εἰς τοὺς αἰῶνας **(πρβλ. Ἐβρ. 13, 8)**.

Σκοπὸς τῆς Ἐκκλησίας, ὡς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ ἐντός τῆς ἱστορικῆς μας πραγματικότητος, δηλαδή ἐντός τοῦ κόσμου, εἶναι ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἐκφράζεται εἰς τὸ σημερινόν εὐαγγελικόν ἀνάγνωσμα τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, διὰ τῆς θεραπείας τοῦ παραλελυμένου ἀνθρώπου, τοῦ μεταφερθέντος ἐπὶ κλίνης ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ, διὰ νά θεραπευθῇ. Ἡ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, ὡς θεραπευτοῦ καὶ Ἱατροῦ θεραπεία πάσης ἀνθρωπίνης ψυχικῆς καὶ σωματικῆς ἀσθενείας, δέν ἀποτελεῖ μόνον ἀπόδειξιν τῆς δυνάμεως

τῆς Πίστεως ἡ ὁποία εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἀσθένειάν του, δηλ. τὴν ἁμαρτίαν, ἡ ὁποία ἐπιφέρει τὸν θάνατον, ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἀποτελεῖ καὶ πρόκλησιν, ἡ ὁποία γεννᾷ τὴν ἀμφιβολίαν καὶ τοὺς διαλογισμούς τῆς ἀπιστίας ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ἀνθρώπων, ὅπως τοῦτο συνέβη εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων, κατὰ τὴν θεραπείαν τοῦ παραλελυμένου ἀνθρώπου.

«Τί διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;» ἐρωτᾷ ὁ Χριστός. Τὸ ἐρώτημα τοῦτο ἀπευθύνεται μέ τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς σημασίαν καὶ δύναμιν καὶ εἰς ἡμᾶς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εὐλαβεῖς Χριστιανοί. Καί τό λέγομεν τοῦτο, διότι ἀδυνατοῦμεν νά ἀναγνωρίσωμεν, ὅτι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡ θεραπευτική καὶ ἰαματική ἐνέργεια τοῦ Χριστοῦ, ἐνεργεῖ διὰ τῆς Ἰερωσύνης, δηλαδή διὰ τῶν Ἱερέων, οἱ ὁποῖοι εἶναι διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων. Καί εἰς τοὺς Ἀποστόλους ἐδόθη ὑπό τοῦ Χριστοῦ ἡ ἐντολή, ἵνα βαπτίζωσι πάντα τά ἔθνη εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ νά διδάσκουν αὐτούς νά τηροῦν πάσας τάς ἐντολάς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διαβεβαιοῦντες αὐτούς, **«καί ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἶμι πάσας τάς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν» (Ματθ. 28, 20)**. Ἀδυνατοῦμεν, ἐπαναλαμβάνω, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, νά ἀναγνωρίσωμεν τὸν πρωταρχικόν καὶ ἀπώτερον σκοπόν τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀκριβῶς ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἡ ἐκ τῆς τραυματικῆς πτώσεως μεταμόρφωσις καὶ ἀνάστασις τοῦ ἀνθρώπου ἐν Χριστῷ, τό ὁποῖον σημαίνει τὴν ἀποκατάστασιν τῆς κοινωνίας ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων μετὰ τοῦ Θεοῦ, δηλαδή τὴν ἔνωσιν μας μέ τὸν Θεόν. Τοῦτο εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν ἐπικαλούμεθα καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἰδιος ὁ Χριστός παρήγγειλεν εἰς ἡμᾶς διὰ τῶν μαθητῶν καὶ Ἀποστόλων Αὐτοῦ νά ζητῶμεν πρώτην **«ζητεῖτε δέ πρῶτον τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ δικαιοσύνην αὐτοῦ καὶ ταῦτα προστεθήσεται ὑμῖν»_ (Ματθ. 6, 33)**.

Τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐπεδίωξαν πάντες οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ τά πιστά μέλη αὐτῆς, καὶ ὄχι μόνον τὴν ἐπεδίωξαν, ἀλλὰ καὶ ἔδωσαν καὶ τό αἷμα των διὰ τὴν Βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ, ὅπως εἶναι ὁ Ἅγιος Μεγαλομάρτυς Γεώργιος, πρὸς τιμὴν τοῦ

ὁποίου ἔχει κτισθῆ ὁ περικαλλέστατος νεόδμητος ναός ἐν τῷ
χωρίῳ ὑμῶν, ὁ ὁποῖος Ναός ἀποτελεῖ σύμβολον ἀγάπης, εἰρήνης,
συνδιαλλαγῆς καί δικαιοσύνης τοῦ θεοῦ καί κοινωνικῆς
εὐημερίας τοῦ τόπου ἡμῶν. Ὅπως ὁ ἀναστάς παραλυτικός ἀπῆλθεν
εἰς τόν οἶκον αὐτοῦ χαίρων, οὕτω καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου
ἀδελφοί, ἀγιασθέντες καί ἀναζωοποιηθέντες διά τῆς χάριτος τοῦ
Ἁγίου Πνεύματος καί ταῖς πρεσβείαις τῆς Ὑπερευλογημένης
Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας καί ταῖς
ἱκεσίαις τοῦ Ἁγίου ἱερομάρτυρος Γρηγορίου τῆς Μεγάλης
Ἀρμενίας, δοξάσωμεν καί εὐλογήσωμεν τό ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν.
Ἀμήν.

ΛΟΓΥΔΡΙΟΝ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ὙΨΩΣΙΝ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΚΑΙ ΖΩΟΠΟΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

«Ὑψουμένου σου Δέσποτα, ἐν Σταυρῷ συνανύψωσας, τῷ Ἀδάμ τήν
ἔκπτωτον φύσιν ἄπασαν· διό ὑψοῦντες τόν ἄχραντον, Σταυρόν σου
φιλόανθρωπε, τήν ἐξ ὕψους σου ἰσχύν, ἐξαιτοῦμεν κραυγάζοντες·
Σῶσον Ὑψιστε, ὡς θεός ἐλεήμων τούς τιμῶντας, τήν σεπτήν τε καί
φωσφόρον, τοῦ σοῦ Σταυροῦ θείαν ὕψωσιν».

Ἐξοχώτατε κ. Πρέσβυ

καί Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος ἐν Ἱεροσολύμοις,

Ἱερώτατοι Ἀρχιερεῖς,

Ἀδελφοί καί Πατέρες,

Ἀγαπητοί Προσκυνηταί,

Τιμήσαντες καί ἡμεῖς σήμερον ἐν τῷ Πανιέρῳ Ναῶ τῆς Ἀναστάσεως δοξολογικῶς καί εὐχαριστιακῶς τόν Τίμιον Σταυρόν, δόξαν καί εὐχαριστίαν ἀναπέμπομεν εἰς τόν ἅγιον Τριαδικόν Θεόν, ὁ Ὅποιος μᾶς ἤξιωσε νά ἐορτάσωμεν τήν εὐφρόσυνον ἐορτήν τῆς Παγκοσμίου Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου καί Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, εἰς αὐτόν τοῦτον τόν τόπον τῆς Σταυρώσεως καί Ταφῆς καί Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί μετὰ ταῦτα, τῆς Εὐρέσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Ὅρθῶς καί δικαίως ἡ ἀνάμνησις τῆς Εὐρέσεως καί δὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ θεωρεῖται παγκόσμιος, καί τοῦτο, διότι ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ δέν ἀποτελεῖ μόνον τό σύμβολον τῆς νίκης τῆς ζωῆς ἐπί τοῦ θανάτου, ἀλλά ἀποτελεῖ τό σωτήριον ὄργανον «δι' οὗ ὁ κόσμος σέσωσται καί χορεύει ὁ Ἄδάμ», ὡς λέγει ὁ Ὑμνωδός· χορεύει δέ ὁ Ἄδάμ, δηλαδή πανηγυρίζει σύμπασα ἡ ἀνθρωπότης, διότι ἐν τῷ Σταυρῷ ὑψώθη μέν ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστός, ὢν τέλειος θεός καί τέλειος ἄνθρωπος, συνανύψωσε δέ τήν ἅπασαν ἔκπτωτον ἀνθρωπίνην ἡμῶν φύσιν, ἐλευθερῶν αὐτήν ἐκ τῆς δουλείας καί τυραννίδος τοῦ διαβόλου καί τῆς ἀμαρτίας.

Ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ, τόν ὁποῖον προετύπωσαν οἱ Προφῆται καί δὴ ὁ Προφήτης Μωϋσῆς, ἀπό σύμβολον κατάρας ἀνεδείχθη εἰς σύμβολον εὐλογίας καί καυχήσεως ἐν Χριστῷ· ἐξ οὗ καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐξυμνῶν τήν δύναμιν τοῦ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, καυχᾶται λέγων, «ἐμοί δέ μή γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μή ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ» (**Γαλ. 6, 14**) ἐν τῷ ὁποίῳ καί διά τοῦ ὁποίου παθῶν, ἀπέκτεινε τά πάθη.

«Αὐτόν, οὖν, καί ἡμεῖς βεβαίως κρατῶμεν τοῦ Κυρίου τόν Σταυρόν, καύχημα πάντες». Ἔχοντες τόν Σταυρόν τοῦ Κυρίου, ὡς τό καύχημα καί τήν βεβαιότητα τῆς Πίστεως ἡμῶν καί ἀφορῶντες εἰς αὐτόν, πορευόμεθα τήν ὁδόν τοῦ Μαρτυρίου, δηλαδή τήν ὁδόν τῆς δοκιμασίας, τῶν ταπεινώσεων, τοῦ εὐτελισμοῦ, τῆς ὑβρεως καί τῶν προκλήσεων, ἀφορῶντες εἰς τήν συνανύψωσιν ἡμῶν μετὰ τοῦ νέου Ἀδάμ, τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ. «Ἔστι γάρ» κατὰ τόν Συναξαριστήν, «σωτήριον ἡμῖν τοῦτο τό ξύλον, ὄπλον εἰρήνης» καί δικαιοσύνης, «ἀήττητον τρόπαιον».

Τὴν σωτήριον δύναμιν τοῦ Τιμίου Ξύλου τοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἐπικαλούμενοι καὶ ἡμεῖς, δεόμεθα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ὅπως σκέπη τὴν Γεραράν Ἁγιοταφίτικὴν ἡμῶν Ἀδελφότητα καὶ τὸ εὐσεβές Γένος καὶ Ἔθνος τῶν Ρωμαίων ἀπὸ πάσης βουλῆς τοῦ ἀντικειμένου, κρατύνη τὸ χριστεπώνυμον ἡμῶν ἔθνος καὶ περιφρουρῇ τὸ εὐλαβές ἡμῶν ποίμνιον. Ἔτη πολλά καὶ εὐλογημένα!

ΜΗΝΥΜΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΠΥΡΚΑΪΑΣ

Ἐξοχώτατον Πρωθυπουργόν

τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως

κ. Κωνσταντῖνον Καραμανλῆν

Εἰς Ἀθήνας

Ἀριθμ. Πρωτ.

592

Ἐξοχώτατε κ. Πρωθυπουργέ,

Μετὰ βαθείας λύπης καὶ ὀδύνης καρδίας πληροφορούμεθα τὸν τραγικὸν ἀπολογισμόν τῶν θυμάτων καὶ τὴν σύνολον ζημίαν, τῆς συνεχιζομένης αἰφνιδίου πυρίνης ἐπιθέσεως κατὰ τῆς φιλτάτης ἡμῶν Πατρίδος, ἀμυνομένης νῦν παντί τρόπῳ ὑπὲρ δύναμιν, πρὸς διατήρησιν τῆς ἐν τῷ νῦν καὶ ἐν τῷ μέλλοντι εὐημερίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. ❌

Ὁ θάνατος τόσων ἀνθρώπων, ἡ σκληρὰ δοκιμασία τῶν συγγενῶν αὐτῶν, τῶν λοιπῶν ἐπιζώντων ἐν ταῖς πληγείσαις περιοχαῖς, ἀλλὰ καὶ ὀλοκλήρου τοῦ συμπάσχοντος καὶ ἀγωνιῶντος Ἑλληνικοῦ Λαοῦ,

καθίστανται συμπάση τῇ ὁμαίμονι Ἀγιοταφίτικῇ Ἀδελφότητι, ἀφορμὴ θερμῆς προσευχῆς ἐνώπιον τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, ὑπὲρ τῆς Ὑμετέρας Ἐξοχότητος καὶ πάντων τῶν διοικούντων, ἐπίσης ὑπὲρ τῶν πληγέντων, ὅπως ὁ Κύριος, ὁ Ἴατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, ἰάσῃται τὰ διττὰ τραύματα καὶ περιφρουρήσῃ τὴν φιλόχριστον Ἑλλάδα, τὴν τροφὸν τοῦ πολιτισμοῦ, «ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, θλίψεως καὶ νόσου καὶ βλάβης».

Ἐπί οὖν τούτοις, εὐχόμενοι, ἵνα ἡ Πατρίς, ἡ διερχομένη διὰ τῆς ἀπειλῆς τοῦ πυρός, ἐξέλθῃ τῆς ἐθνικῆς αὐτῆς τραγωδίας «εἰς ἀναψυχὴν» ὡς τάχιστα, ἐπικαλούμεθα ἐπὶ τοὺς ὀδυνωμένους πληγέντας, ἐπὶ τὴν Ὑμετέραν Ἐξοχότητα καὶ πάντας τοὺς Αὐτῆς συνεργάτας, τὴν χάριν καὶ τὴν παραμυθίαν τοῦ Παναγίου Τάφου, κραταιούσας Ὑμᾶς εἰς τὴν ὥραν ταύτην τῆς δοκιμασίας καὶ διατελοῦμεν.

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ ,βζ' Αὐγούστου ιγ'.

Τῆς Ὑμετέρας Τετιμημένης Ἐξοχότητος

Διάπυρος πρὸς Κύριον Εὐχέτης

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ'

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων

**ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ
ΤΗΝ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΝ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ,**

ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΘΑΒΩΡ

«Επί τοῦ Ὄρους μετεμορφώθης καί ὡς ἐχώρουν οἱ Μαθηταί Σου, τήν δόξαν Σου Χριστέ ὁ θεός ἐθεάσαντο· ἵνα, ὅταν σέ ἴδωσι σταυρούμενον, τό μέν πάθος νοήσωσιν ἐκούσιον, τῷ δέ κόσμῳ κηρύξωσιν, ὅτι σύ ὑπάρχεις ἀληθῶς τοῦ Πατρός τό ἀπαύγασμα».

Ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί

καί εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Ἡ Ἁγία τοῦ θεοῦ ἡμῶν Ἐκκλησία περιχαρῶς ἐορτάζει σήμερον εἰς αὐτόν τοῦτον τόν τόπον τοῦ Ὄρους Θαβώρ, τήν ἀνάμνησιν τῆς θείας Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου καί θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τό μέγα μυστήριον τῆς θείας τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Μεταμορφώσεως, τό ὁποῖον ἔλαβε χώραν εἰς αὐτόν τοῦτον τόν τόπον τῆς εὐχαριστιακῆς ἡμῶν συνάξεως, ἀποτελεῖ τρανήν μαρτυρίαν τῆς εἰς Χριστόν Ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως. Ἀποτελεῖ, λέγομεν, μαρτυρίαν τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως, διότι ἡ πίστις ἡμῶν ἀφορᾷ οὐχί εἰς ἀφηρημένας μεταφυσικάς καί θρησκευτικάς ἐννοίας, ἀλλ' εἰς τήν μεταμόρφωσιν τῆς ψυχοσωματικῆς ἀνθρωπίνης ἡμῶν φύσεως, ἡ ὁποία ἤδη ἐπετεύχθη κατά τό μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας, δηλ. τήν Ἐνανθρώπησιν τοῦ θεοῦ, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ, διά τῆς καθ' ὑπόστασιν ἐνώσεως τῶν δύο φύσεων, θείας τε καί ἀνθρωπίνης. Τό μυστήριον τοῦτο (τῆς θείας Οἰκονομίας), κορυφοῦται διά τοῦ Σταυρικοῦ θανάτου καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ· τοῦ Χριστοῦ, πλέον ὡς τοῦ Νέου Ἀδάμ, τῆς ἀνακεκαινισμένης ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἀψευδεῖς μάρτυρες καί Εὐαγγελισταί τοῦ μυστηρίου τῆς ἐν Χριστῷ ἀνακαινίσεως εἶναι οἱ μαθηταί καί Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ. Εἰς βεβαίωσιν καί ἀπόδειξιν τοῦ σωτηριώδους κηρύγματος τῆς δυνατότητος τῆς δικῆς μας ἀναστάσεως ἐν Χριστῷ, ἀποτελεῖ τό γεγονός τῆς θείας μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἐν τῷ συγκεκριμένῳ Ὄρει Θαβώρ, τό ὁποῖον ἐγένετο

ὀλίγον χρόνον πρό τοῦ Σταυρικοῦ Πάθους, τοῦ θανάτου καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Τό γεγονός τοῦτο τῆς Μεταμορφώσεως ἐπεσφράγισε τήν εἰς Χριστόν πίστιν τῶν Μαθητῶν καί Ἀποστόλων, ὅτι Αὐτός ὑπάρχει ἀληθῶς ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ καί τό ἀπαύγασμα τοῦ Πατρός. Τοῦτο δέ, διότι οἱ Μαθηταί ἐγένοντο κοινωνοί τῆς θεᾶς τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ κατά τρόπον ἐμπειρικόν, μέ ἄλλα λόγια, ἐθεάσαντο, εἶδον τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ, ὄχι μόνον διά τῶν πνευματικῶν ὀφθαλμῶν, τῆς ψυχῆς, ἀλλά καί διά τῶν φυσικῶν αὐτῶν ὀφθαλμῶν, τοῦ σώματος. Ἡ θεά τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, τῆς ὁποίας κοινωνοί ἐγένοντο οἱ παρόντες Μαθηταί, Πέτρος καί Ἰάκωβος καί Ἰωάννης, δέν εἶναι ἄλλο τι κατά τήν διδασκαλίαν τῶν ἐγκρίτων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀπό τό ἄκτιστον φῶς τοῦ Θεοῦ, διότι «φῶς ἐστίν ὁ Θεός» ἢ μᾶλλον εἶπεῖν, δέν εἶναι ἄλλο τι παρά αἱ ἄκτιστοι ἐνέργειαι τοῦ Θεοῦ Φωτός, τοῦ Φωτός τοῦ Θεοῦ· ἰδού, πῶς διατυποῦται ἡ ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ, ὡς φῶς σωστικόν, φῶς θεραπευτικόν, φῶς μεταμορφωτικόν, ὡς φῶς ἀναστάσεως τῆς ἡμετέρας φύσεως, τό ὁποῖον καθίσταται προσιτόν ἐντός καί διά μέσου τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, κατά τήν μετάληψιν «φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε, φωτός Πατρός ἀγεννήτου, ἐν τῷ φανέντι φωτί Σου σήμερον ἐν θαβωρίῳ» σήμερον ἐντός δηλαδή τῆς Ἐκκλησίας «φῶς εἶδομεν τόν Πατέρα Φῶς καί τό Πνεῦμα φωταγωγῶν πᾶσαν κτίσιν».

Ὁ Χριστός, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καλεῖ πάντας ἡμᾶς, νά ἴδωμεν καί ἡμεῖς τό θεῖον Αὐτοῦ φῶς, τό ἄκτιστον φῶς τῆς Μεταμορφώσεως, καί διά τοῦ φωτός αὐτοῦ νά λάβωμεν τήν βεβαίωσιν, ὅτι Αὐτός ἐστίν ὁ λυτρωτής τοῦ κόσμου, Αὐτός ἐστίν ὁ Σωτήρ ἡμῶν, Αὐτός ἐστίν ἡ ἐλπίς τῆς Ἀναστάσεως ἡμῶν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἀριθμ. Πρωτ.

564

Παναγιώτατε καί Σεβασμιώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινου-πόλεως, Νέας Ρώμης καί Οἰκουμενικέ Πατριάρχα, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητέ καί ἐπιπόθητε ἀδελφέ καί συλλειτουργέ τῆς Ἡμῶν Μετριότητος Κύριε Βαρθολομαῖε. Τήν Ὑμετέραν περισπούδαστον Ἡμῖν Σεβασμίαν Παναγιότητα ἐν φιλήματι ἀγίῳ περιπτυσσόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Γνόντες παρά τε τῶν ἡμετέρων Ἀδελφῶν Ἀγιοταφιτῶν, τῶν προσφάτως τόν σεπτόν Οἰκουμενικόν θρόνον ἐπισκεψαμένων, παρά τε τῆς διεθνοῦς εἰδησεογραφίας, τόν ἐσμόν τῶν ἀντιξόων περιστάσεων, ὑφ' ἧς ἡ Ὑμετέρα Γερασμιωτάτη Παναγιότης σὺν πᾶσι τοῖς περί αὐτήν Ἱερωτάτοις Ἀρχιερεῦσιν ἐπιτελεῖ τό σωτήριο τῆς Ἐκκλησίας ἔργον, χάριν οὐχί μόνον τοῦ χριστεπωνύμου ποιμνίου, ἀλλά καί τῶν καλῶς ἐννοουμένων συμφερόντων τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας, τῆς ἐπιθυμούσης τήν ἔνταξιν αὐτῆς εἰς τήν εὐρωπαϊκὴν οἰκογένειαν, ἀνάγκην ἔσχομεν ἀπευθῆναι Αὐτῇ τά Πατριαρχικά Ἡμῶν Γράμματα ταῦτα· ἐν οἷς παρακαλοῦμεν Αὐτήν ἐμμεῖναι ἀτρέπτως τῷ ὑπέρ τῆς Ἐκκλησίας ἀγῶνι καί τῇ ἐκκλησιαστικῇ Παραδόσει καί μή Αὐτήν θροεῖσθαι ὑπό τῶν ἐναντίων ἀνέμων, τῶν ἐξαγομένων ἀπό πολιτικῶν σχημάτων τοῦ προσκαίρου κόσμου τούτου, μή ἐχόντων οὐσιαστικὴν γνῶσιν τῶν ἱερῶν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας θεσμῶν καί ἱερῶν Κανόνων.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἀνωτάτου Ἀκυρωτικοῦ Δικαστηρίου τῆς Τουρκίας, περί τῆς Οἰκουμενικότητος τοῦ Πατριαρχικοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως θρόνου, ἐπεμβᾶσα, ὡς μή ὤφειλε, εἰς θέματα

έκφεύγοντα τῶν τοῦ Δικαστηρίου τούτου πεπερασμένων, ἐντός δηλονότι τῆς ἐπικρατείας τῆς σεβαστῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας, ὀρίων, προκαλεῖ εὐλόγον ἀπορίαν, ἀλλά καί λύπην. Διότι ἡ Οἰκουμενικότης τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, εἶναι ἀναμφισβήτητος, καί ἔννοια ἀδιαίρετος τῶν ἱερῶν Κανόνων καί τῆς ζωῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἔργον τῆς θείας Προνοίας διὰ τήν πηδαλιουχίαν τῶν κατά τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἄστινας αὕτη ὠφελεῖ διὰ τῆς μεταξύ ἴσων, ἐν ὁμονοίᾳ καί Συνόδῳ προεδρίας τοῦ τᾶ πρεσβεῖα τιμῆς ἔχοντος θρόνου τῆς Νέας Ρώμης Κωνσταντινουπόλεως, πρώτου ἐν τιμῇ μεταξύ ἴσων Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν.

Ὁ ρόλος τόν ὁποῖον ἐκλήθη, ὅπως διαδραματίση ἡ Ἐκκλησία τῆς Βασιλίδος τῶν Πόλεων, ἀπό τῆς ἐποχῆς τοῦ γ' Κανόνος τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, κυρίως τοῦ κη' τῆς Δ' καί ἐφεξῆς, ἐγένετο καταφανής, ὅτε, τῆς Δυτικῆς, Ὁρθοδόξου τότε, Ἐκκλησίας καταπονου-μένης ὑπό πολλῶν ἀντιξοοτήτων, ἡ Ἐκκλησία τῆς κατ' Ἀνατολάς Πρωτευούσης, ἀνέλαβε ρόλον πρωταρχικόν, εἷς τε τήν ἱεραποστολήν πρὸς τοὺς Ρῶς καί Σλάβους τοῦ βορρᾶ, εἷς τε τήν προάσπισιν τῶν λοιπῶν ἐμπεριστάτων Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς καί τήν ὀρθοτόμησιν τῆς Πίστεως κατά τῶν ποικιλωνύμων ἐξ ἀνατολῶν αἰρετικῶν, ὥστε ὀρθῶς ἀποδίδοσθαι μὲν τῷ αὐτῆς Πατριάρχῃ, ἤδη ἀπό τῶν ἀρχῶν τοῦ ἔκτου μετὰ Χριστόν αἰῶνος, τήν προσωνυμίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ, ἀποτελεῖν δέ τήν κατά Κωνσταντινούπολιν Ἐκκλησίαν Μητέρα τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν, ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἀπτοῦ καί ὀρατοῦ σημείου ἐνότητος καί ἐκκλησιαστικῆς διακυβερνητικῆς δυνάμεως, τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας διατηρούσης, ὡς πηγῆς, τήν, ὑπό ἀγιογραφικὴν ἔποψιν, πνευματικὴν τῶν Ὁρθοδόξων μητρότητα. Ἄλλως τε, ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων, ἡ διατηρήσασα καί ἔτι διατηροῦσα τὰ Πάνσεπτα Προσκυνήματα τῆς ἐν Νόμῳ καί ἐν Χάριτι Διαθήκης, ὡς πνευματικόν θησαυρόν συμπάσης τῆς ἀνθρωπότητος, ἀπήλαυσε πολλάκις τῆς οἰκουμενικῆς ταύτης μητρικῆς πτέρυγος τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐφ' οἷς, εὐχόμεθα ὀλοψύχως τῇ Ὑμετέρα λίαν Γερασμίᾳ Παναγιότητι, ὅπως ἡ θεία Χάρις, τοῦτο μὲν, ἀποδείξη «τοῖς μακράν καί τοῖς ἐγγύς» τήν καθαρῶς πνευματικὴν καί ἀλλοτρίαν

ἐγκοσμιοκρατικῶν προεκτάσεων διάστασιν τῆς Οἰκουμενικότητος τοῦ κατ' Αὐτήν Θρόνου, τοῦτο δέ, παρέχη Αὐτῇ τήν ἐξ Ὑψους δύναμιν πρὸς ὑπέρβασιν πάντων τῶν ἀναφυομένων προβλημάτων καὶ δυσχερειῶν ἐν τῇ Ταύτης οἰακοστροφίᾳ· κατασπαζόμενοι δ' Αὐτήν ἀπὸ τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου τοῦ Κυρίου ἡμῶν, διατελοῦμεν.

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ ,βζ' Αὐγούστου α'.

Τῆς Ὑμετέρας Γερασμιωτάτης Παναγιότητος

Ἀγαπητός ἐν Χριστῷ ἀδελφός,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ'

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΡΟΦΗΤΗΝ ΗΛΙΑΝ ΚΑΙ ΑΝΤΙΦΩΝΗΣΙΣ , ΕΛ ΜΑΚΕΡ

«Ὁ πρό συλλήψεως ὢν ἡγιασμένος, ὁ ἔνσαρκος ἄγγελος, ὁ νοῦς ὁ πύρινος, ὁ ἐπουράνιος ἄνθρωπος, ὁ τῆς δευτέρας, Χριστοῦ ἐλεύσεως θεῖος πρόδρομος, Ἡλίας ὁ ἔνδοξος, τῶν Προφητῶν ἡ κρηπίς, πνευματικῶς συνεκάλεσε, τοὺς φιλεόρτους, πανηγυρίσαι τὴν θεῖαν μνήμην αὐτοῦ» (α' τροπάριον τῶν Ἀποστίχων τοῦ Ἑσπερινοῦ).

Ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί

καὶ εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ὅντως, ἡ κρηπίς τῶν Προφητῶν Ἡλίας ὁ ἔνδοξος, πνευματικῶς συνεκάλεσε σήμερον πάντας ἡμᾶς, διὰ νά πανηγυρίσωμεν τήν θείαν αὐτοῦ μνήμην εἰς τόν φερώνυμον αὐτοῦ Ναόν τῆς Κοινότητος τοῦ Μάκερ. Ὁ Προφήτης Ἡλίας ὀρθῶς ἀποκαλεῖται ὁ «ἔνσαρκος ἄγγελος» καί «ὁ νοῦς ὁ πύρινος», καί τοῦτο, διότι κατέστη διὰ τοῦ προφητικοῦ αὐτοῦ ἀξιώματος ὁ κῆρυξ τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ θρόνου τῆς Μεγαλωσύνης Αὐτοῦ. Παρά τό γεγονός, ὅτι ὁ Προφήτης Ἡλίας δέν κατέλιπε προφητικά συγγράμματα, ὡς οἱ ἄλλοι Προφήται, ἐν τούτοις ὁ ὑπερβάλλον θεῖος ζῆλος του καί ἡ ζέουσα πίστις του εἰς τόν ἕνα καί μοναδικόν θεόν, τόν θεόν τῶν Πατέρων αὐτοῦ, κατέστησαν τήν ζῶσαν μνήμην του σεβαστήν οὐχί μόνον μεταξύ τῶν Χριστιανῶν, ἀλλά καί μεταξύ τῶν ἄλλων μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν. Τοῦτο, βεβαίως, ὀφείλεται εἰς τό γεγονός, ὅτι ὁ Προφήτης Ἡλίας, ἦτο αὐτός ὁ ὁποῖος κατώρθωσε διὰ τῆς δυνάμεως τῆς πυρίνου πίστεώς του, νά ἀποκαταστήσῃ τόν ἠθικόν μονοθεϊσμόν, τόν εἰς τόν Προφήτην Μωϋσέα ἀποκαλυφθέντα ἐπί τοῦ Ὄρους Σινᾶ, ὁ ὁποῖος ἠθικός μονοθεϊσμός ἐβάλλετο ἀφ' ἑνός μέν ὑπό τῆς ἐθελοθρησκίας (**Κολ. 2, 23**) τῶν κυβερνητῶν τῆς ἐποχῆς του, ἀφ' ἑτέρου δέ ἀπό τήν προσχώρησιν μεγάλου μέρους τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ θεοῦ εἰς τήν εἰδωλολατρίαν.

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Προφήτης Ἡλίας ἀναδεικνύεται ὁ φύλαξ τοῦ λαοῦ τοῦ θεοῦ, ὁ δέ λαός τοῦ θεοῦ εἶναι τά μέλη τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας «τά κτιζόμενα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐπὶ ἔργοις ἀγαθοῖς, οἷς προητοίμασεν ὁ θεός, ἵνα ἐν αὐτοῖς περιπατήσωσι» (πρβλ. **Ἐφεσ. 2, 10**).

Ὁ ἔνδοξος Ἡλίας, δέν εἶναι μόνον ὁ ὑπέρμαχος κῆρυξ τοῦ ἑνός καί μοναδικοῦ θεοῦ, ἀλλά εἶναι πρωτίστως καί κυρίως ὁ προάγγελος τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί ὁ Πρόδρομος τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, κατά τούς ἱερούς Πατέρας. Ἴδού, διατί ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν τιμᾷ καί πανηγυρίζει ἰδιαιτέρως τόν Προφήτην Ἡλίαν. Ὁ Προφήτης Ἡλίας καλεῖται «κρηπίς τῶν Προφητῶν» καί κατ' ἐπέκτασιν κρηπίς τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, διότι διετήρησε ἀλώβητον τήν ἄνωθεν καί ἐν Χριστῷ ἀποκαλυφθεῖσαν σῶζουσαν πίστιν. Ὅπως τήν ἐποχὴν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ ἐβάλλετο ἡ σῶζουσα πίστις, κατά τόν ἴδιον τρόπον βάλλεται καί σήμερον ἡ

Πίστις τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ εἰς Χριστόν Πίστις, ἡ ὑπό τῶν Ἁγίων καί Θεοφόρων Πατέρων διαφυλαχθεῖσα. Ἡ ἐποχή μας, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, οὐδόλως διαφέρει ἀπό τῆς ἐποχῆς τοῦ σήμερον τιμωμένου ἁγίου Προφήτου Ἡλίου, διότι τά σημερινά συμπτώματα τοῦ θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ καί οἰκουμενισμοῦ καί τά συμπτώματα τῆς πανθρησκείας, ὅπως εἶναι ἡ παγκοσμιοποίησις, εἶναι κοινά τότε καί σήμερον καί ἐγκυμονοῦν τούς ἰδίους κινδύνους.

Τό λέγομεν τοῦτο, διότι θέλομεν νά ἐπισημάνωμεν τόν κίνδυνον τόν ὁποῖον διατρέχομεν ὡς μέλη τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, βεβαπτισμένα εἰς τό ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος, τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἰς τό ὄνομα τοῦ σεσαρκωμένου Λόγου, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μέ ἄλλα λόγια, ἡ Πίστις καί τό προφητικόν κήρυγμα τοῦ ἐνδόξου Ἡλίου, ἀφορᾷ εἰς τόν Χριστόν, ὡς τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ Πατρός, τόν Σωτήρα τοῦ κόσμου. Τό προφητικόν κήρυγμα τοῦ Προφήτου Ἡλίου ἀφορᾷ ἐπιπλέον εἰς τήν πνευματικήν Κιβωτόν τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, δηλαδή τῆς θεραπείας καί τῆς μεταμορφώσεως τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ἀλλά καί τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ, ἐντός τῆς Ἐκκλησίας καί διά τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐπιτελουμένη σήμερον μνήμη τοῦ ἐπουρανίου ἀνθρώπου, τοῦ Ἡλίου, μάς προσκαλεῖ εἰς πνευματικήν ἐγρήγορσιν ὑπέρ τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς ἡμῶν Πίστεως, προκειμένου νά μή παρασυρώμεθα εἰς ἀπαξίωσιν τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν καί δογμάτων τῆς Πίστεώς μας, ἀλλά καί τῆς Ἱερᾶς καί Ἁγίας τῆς Ἐκκλησίας μας Παραδόσεως. Ἡ Πίστις τοῦ Προφήτου Ἡλίου, εἶναι ἡ Πίστις τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἡ Πίστις τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς Παναμωμήτου Μητρός τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ Πίστις τῶν Ἀποστόλων, εἶναι ἡ Πίστις τῶν Μαρτύρων καί πάντων τῶν Ὁσίων τῆς Ἐκκλησίας μας καί δὴ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων.

Μετά τοῦ Ὑμνωδοῦ εἶπωμεν: *«Προφήτα κῆρυξ Χριστοῦ, τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης, οὐδέποτε χωρίζη, καί ἐκάστῳ ἀσθενοῦντι, ἀεί παρίστασαι· ἐν τοῖς ὑψίστοις λειτουργῶν, τήν οἰκουμένην εὐλογεῖς, πανταχοῦ δοξαζόμενος. Αἴτησαι ἰλασμόν ταῖς ψυχαῖς*

ἡμῶν» (Δοξαστικόν τῶν Ἀποστίχων τοῦ Ἑσπερινοῦ) καί χορήγησον ἡμῖν, τῇ περιοχῇ ἡμῶν καί σύμπαντι τῷ κόσμῳ τήν εἰρήνην σου καί τήν δικαιοσύνην σου.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ἡ σημερινή μεθ' ὑμῶν συναναστροφή περιποιεῖ ἰδιαιτέραν χαράν καί βαθεῖαν συγκίνησιν, διότι Πατριαρχεῖον καί Κοινότης, κλῆρος καί λαός, ἀφ' ἑνός διαδηλώνομεν τήν ἐνότητά μας ὡς τό κοινόν Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, τούτέστι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἀφ' ἑτέρου παρέχομεν τήν διαχρονικήν μαρτυρίαν τῆς ἀδιακόπου χριστιανικῆς παρουσίας εἰς τήν Ἁγίαν Γῆν. Ἡ ἱστορική καί ἐκκλησιαστική παρουσία ἡμῶν ὡς ὄντοτης τῆς ἀδιαμφισβητήτου Ρωμηοσύνης ἐξακολουθεῖ τήν δισχιλιετῆ αὐτῆς ἀποστολήν τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης, καί τοῦ ἀλληλο-σεβασμοῦ μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, τά ὁποῖα ἀπορρέουν ἀπό τήν συνδιαλλαγὴν μεταξύ Θεοῦ καί ἀνθρώπου· αὐτή δέ τό πρῶτον λαμβάνει χώραν ἐν τῷ Ὁρει Σινᾶ, διὰ τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ εἰς τόν Προφήτην Μωϋσέα καί κορυφοῦται εἰς τό Μυστήριον τῆς θείας Ἐνσαρκώσεως, τό ὁποῖον λαμβάνει μέν χώραν εἰς τήν Βηθλεέμ, τελειοῦται δέ διὰ τῆς Σταυρικῆς Θυσίας τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ εἰς Ἱερουσαλήμ. Ἡ πρός τιμήν τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου Ἡλιοῦ ἐπιτελουμένη πανηγυρική καί εὐχαριστιακή σύναξις ἐν τῇ μικρᾷ αὐτῇ ἑλληνορθόδοξῳ (ρωμαίικῃ) Κοινότητι, ἀποτελεῖ τρανήν ἀπόδειξιν τοῦ λόγου καί τοῦ σκοποῦ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Παλαιφάτου Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων, τούτέστι τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων.

Εὐχαριστήσωμεν, λοιπόν, Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν, διὰ τό ἄπειρον Αὐτοῦ ἔλεος καί τάς εὐεργεσίας Αὐτοῦ πρός τόν λαόν τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ καί δεηθῶμεν Αὐτοῦ, ὅπως διὰ πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί τοῦ σήμερον τιμωμένου ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ Θεσβίτου, χαρίζῃ εἰς πάντας ὑμᾶς τήν δύναμιν καί τόν ζῆλον τῆς πίστεως τοῦ ἁγίου Προφήτου Ἡλιοῦ. Ἀμήν.

Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι Ἐπίσκοποι,

Αἰδεσιμώτατοι Ἱερεῖς,

Ἀξιότιμοι Κύριοι καί Κυρίες,

Βρίσκομαι στήν εὐχάριστη θέση νά Σᾶς καλωσορίσω ἐδῶ στό Ἐλ Μάκερ καί στόν ἱερό χῶρο τῆς Ἑλληνορθόδοξης Ἐκκλησίας.

Τό χωριό Ἐλ Μάκερ εἶναι οἰκισμός πού χρονολογεῖται ἀπό τά πανάρχαια χρόνια. Ὑπάρχουν ἐνδείξεις, ὅτι ἐδῶ ὑπῆρχε οἰκισμός ἀπό τήν ἐποχή τῶν Χαναναίων, ἐνῶ, σύμφωνα μέ ἀρχαιολογικά εὐρήματα καί, συγκεκριμένα, ψηφιδωτό δάπεδο μέ τήν ἐλληνική γραφή: «Κύριε, βοήθει τῇ κώμη ταύτη», ὑπῆρχε χριστιανικός οἰκισμός ἐπί βυζαντινῆς ἐποχῆς. Τό εὔρημα αὐτό κοσμεῖ τό Ἐθνικό Μουσεῖο τῶν Ἱεροσολύμων.

Ἡ Ἑλληνορθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἡ πρώτη πού κτίσθηκε ἐδῶ στά τέλη τοῦ 19ου αἰώνα. Ἡ Καθολική Ἐκκλησία κτίσθηκε ἀργότερα, καί μάλιστα, μέ τήν συγκατάθεση τοῦ τότε εὐγενοῦς συγχωριανοῦ μας, τοῦ Σάλεχ Σῆμπελ Ἀφέντι, πού ἀνταποκρίθηκε θετικά στό αἶτημα τοῦ Ἐπισκόπου, Μουτράν Ἀλ-Χάζαρ · ἀργότερα ὁ Σάλεχ Σῆμπελ Ἀφέντι δώρησε τό ἐλαιοτριβεῖο του, γιά νά γίνει Τζαμί, στή θέση πού βρίσκεται καί σήμερα.

Στό χωριό μας, ἀπ' ὅτι μπορεῖ νά ἀνατρέξει ἡ μνήμη μας, ὅλοι οἱ κάτοικοι, Μουσουλμᾶνοι, Χριστιανοί – Καθολικοί καί Ὀρθοδόξοι, συμβιοῦν εἰρηνικά σέ συνθῆκες σεβασμοῦ καί κατανόησης. Καί ἔτσι πρέπει νά γίνεται, γιατί ὅλοι μας εἴμαστε τέκνα τοῦ ἰδίου Θεοῦ, καί ὅλοι μας λατρεύουμε τόν ἴδιο Θεό μέ διαφορετικούς τρόπους. Γι' αὐτό οἱ θρησκεῖες πρέπει νά ἐνώνουν τούς λαούς καί ὄχι νά τούς χωρίζουν.

Ἀξιότιμοι κύριοι, εἶναι ἱστορικά γνωστό, ὅτι ἡ Ἑλληνορθόδοξη

Ἐκκλησία, καί κατά τούς βυζαντινούς χρόνους καί μετά, προσέφερε τά μέγιστα στόν Πολιτισμό. Τό λίκνο τοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανικοῦ Βυζαντίου, ἡ Κωνσταντινούπολη, ἦταν ὁ φάρος τοῦ πολιτισμοῦ, πού τό φῶς του φώτιζε τόν τότε γνωστό κόσμο. Ἄς μή ξεχνᾶμε, ὅτι οἱ σλαβικοί λαοί (Ρωσία, Οὐκρανία, Βουλγαρία, Σερβία καί ἄλλοι...) ὀφείλουν τό ἀλφάβητό τους σέ Ἕλληνες Ἱερεῖς.

Ἐδῶ τό πρῶτο σχολεῖο Μέσης Ἐκπαίδευσης ἰδρύθηκε ἀπό τό Ἑλληνορθόδοξο Πατριαρχεῖο, μετά ἵδρυσαν καί οἱ Καθολικοί. Σέ αὐτά τά Σχολεῖα μορφώθηκαν γενιές συμπατριωτῶν μας καί ἀκόμα ἐξακολουθοῦν νά προσφέρουν ὑψηλῆς στάθμης μόρφωση.

Σᾶς εἶμαστε εὐγνώμονες, Μακαριώτατε.

Ἐχει συμβεῖ ἡγέτες πολιτικοί καί θρησκευτικοί νά ζητοῦν συγγνώμη ἀπό λαούς γιά τά λάθη πού ἔκαναν οἱ προγενέστεροί τους εἰς βάρος τῶν λαῶν αὐτῶν. Παραδείγματος χάριν, ὁ Ἁγιώτατος Πάπας Ἰωάννης Παύλος ὁ Β', ὅταν ἐπισκέφθηκε τήν Ἀθήνα τό 2001 ζήτησε συγγνώμη γιά τά δεινά πού προκάλεσαν οἱ Σταυροφόροι στό Βυζάντιο ἑκατοντάδες χρόνια πρίν. Γιά τούς Ἑλληνορθοδόξους ὑπάρχει θέση μόνο γιά «Εὐχαριστῶ» ἀπό ὅλους μας, γιά τήν προσφορά τους στόν Πολιτισμό...

Μακαριώτατε, Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιά τήν τιμή πού μᾶς κάνατε, νά ἐπισκεφτεῖτε τό χωριό μας, καί πιστεύω, ὅτι αὐτό εἶναι ἕνα ἱστορικό γεγονός.

Σᾶς προσφέρω αὐτό τό ἀναμνηστικό ἀπό τήν Ὀλυμπιάδα τῆς Ἀθήνας τοῦ 2004 καί, ὅπως οἱ Ὀλυμπιακοί Ἀγῶνες συμβολίζουν τήν εἰρήνη καί τή συμφιλίωση τῶν λαῶν, μέ αὐτήν τήν σημασία τό προσφέρω καί σέ Σᾶς.

Ἐπίσης, Σᾶς προσφέρω ἕνα ἔντυπο γιά τήν ἱστορία τοῦ Ἑλ Μάκερ, πού ἦταν ἕνα κεφάλαιο ἀπό τήν διατριβή μου τό 1988 στό Ἐθνικό Μετσόβειο Πολυτεχνεῖο.

Σᾶς εὐχαριστῶ.

Μέ τιμή καί ἐκτίμηση,

Δρ. Μωχάμεντ Σῆμπελ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΩΡΗΤΗΝ Κ. ΠΕΤΡΟΝ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΝ

Ἄριθμ. Πρωτ.

530

Τῷ Ἐντιμοτάτῳ κ. Πέτρῳ Κυριακίδη, υἱῷ ἐν Κυρίῳ ἀγαπητῷ τῆς
Ἡμῶν Μετριότητος, χάριν καί εἰρήνην ἀπό Θεοῦ Πατρός.

Γνόντες παρά τῆς παρ' ἡμῖν ὑπηρετούσης κ. Αἰκατερίνης
Διαμαντοπούλου τήν τῆς ὑμετέρας Ἐντιμότητος πλουσιωτάτην
προσφοράν πρὸς τό καθ' ἡμᾶς Παλαίφατον Πατριαρχεῖον, τῶν
πεντακοσίων δηλονότι ἀντιτύπων τοῦ ἄρτι ἐκδοθέντος ὑπό τοῦ
Ἐλλογιμωτάτου Καθηγητοῦ κ. Φωτίου Δημητρακοπούλου βιβλίου
«Ἅγιος Γεράσιμος ὁ Ἰορδανίτης», εὐχαριστοῦμεν τῇ ὑμετέρᾳ
Ἐντιμότητι θερμῶς ἐπί τῇ δαψιλεῖ ταύτῃ πρὸς ἡμᾶς βοήθειᾳ, ἣτις
δεικνύει καί τό αὐτῆς σύνολον πνεῦμα συναντιλήψεως πρὸς τήν
ἡμετέραν Ἁγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα, ἀγωνιζομένην παλαιόθεν ἐν
μέσῳ πολλῶν προβλημάτων καί ἀντιξοοτήτων πρὸς δόξαν τῆς τοῦ
Χριστοῦ Ἐκκλησίας καί τῆς Ρωμηοσύνης. x

Ἐπί τούτῳ, εὐχαριστοῦμεν θερμῶς τῇ ὑμετέρᾳ Ἐντιμότητι καί ἐπί τῇ ἐκδηλωθείσῃ αὐτῆς προθέσει, ὅπως ἐνισχύσῃ τὰς ἐργασίας ἀναδείξεως τοῦ ἐναπομείναντος, ἀναποσπάστου τμήματος τοῦ αὐθεντικοῦ, φυσικοῦ κήπου ἔνθα ἐλαξεύθη τό Μνήμα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, τμήμα τό ὁποῖον, σωζόμενον ἐντός τῆς Ροτόντας τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, ἐντάσσεται εἰς τήν κωνσταντίνειον τοῦ Ναοῦ ἀρχιτεκτονικήν φάσιν. Διά τοῦτο, ἔχομεν κοινοποιήσει εἰς τόν ἀρμόδιον διά τὰς ἐργασίας ταύτας, τόν ὑπό τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους διωρισμένον Ἀρχιτέκτονα τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κ. Θεοδόσιον Μητρόπουλον, τήν σύστασιν τῆς ὑμετέρας Ἐντιμότητος, πρὸς ἐπικοινωνίαν μετ' αὐτῆς.

Ἐπί τούτοις, εὐχόμεθα τῇ ὑμετέρᾳ Ἐντιμότητι σὺν τοῖς αὐτῆς συνεργάταις ἐν τῷ Φιλανθρωπικῷ Σωματείῳ «Ἀγάπη», ὅπως πάντοτε προοδεύῃ ἐν πάσαις ταῖς θεοφιλέσιν αὐτῆς προσπάθειαις, αἵτινες ἀποδιδόασιν χρηστούς καρπούς μεταξύ τῶν ἀναξιοπαθούτων ἀδελφῶν ἡμῶν ἐν τε τῇ Ἑλλάδι, ἐν τε τῇ Ἀφρικῇ, Καμερούν, δηλαδή, Γκάνα καί Ζιμπάμπουε, ἔνθα ἡ «Ἀγάπη» πολυτρόπως πρὸς τό ἀγαθόν καί ὠφέλιμον δραστηριοποιεῖται.

Ἐπικαλούμενοι, ὅθεν, ἐπί τήν ὑμετέραν Ἐντιμότητα δασιλῆ τήν χάριν τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ καταστέφομεν αὐτήν πανοικί ταῖς πατρικαῖς Ἡμῶν εὐχαῖς καί Πατριαρχικαῖς εὐλογίαις καί διατελοῦμεν.

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ ,βζ' Ἰουλίου ιβ'.

Διάπυρος πρὸς Κύριον Εὐχέτης,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ´

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΓΕΝΕΣΙΟΝ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΔΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΟΥΡ ΕΛ ΜΑΣΣΙΧ»

«Ἡ πρίν στείρα σήμερον, Χριστοῦ τόν Πρόδρομον τίκτει καί αὐτός, τό πλήρωμα, πάσης τῆς προφητείας· ὄνπερ γάρ προανεκήρυξαν οἱ Προφῆται, τοῦτον δὴ, ἐν Ἰορδάνῃ χειροθετήσας, ἀνεδείχθη θεοῦ Λόγου, Προφήτης, Κήρυξ ὁμοῦ καί Πρόδρομος» (Κοντάκιον Γενεθλίου Τ. Προδρόμου 24ης Ἰουνίου).

Ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί,

Μεταξύ τῶν θρησκευτικῶν προσωπικοτήτων τῆς Ἁγίας Γραφῆς, προβάλλει ἐξόχως ἡ μορφή τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, ὁ ὁποῖος κατέστη ἀφ' ἑνός μὲν τό «πλήρωμα πάσης προφητείας», ἀφ' ἑτέρου δέ ὁ Πρόδρομος τῆς ἐλεύσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Τό Γενέθλιον, ἀφ' ἑνός, τοῦ Τιμίου ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τό ὁποῖον ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας τήν 24ην Ἰουνίου, ἀλλά καί τήν συμβολήν αὐτοῦ εἰς τό μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας τοῦ Χριστοῦ, ἀφ' ἑτέρου, προεῖπον ἰδίᾳ οἱ Προφῆται Ἠσαΐας καί Μαλαχίας (Ἠσ. 40, 1-5 καί Μαλ. 3, 22).

Ὁ Ἰωάννης ἀναδεικνύεται ὁ μέγιστος τῶν Προφητῶν, κατά τούς λόγους τοῦ Κυρίου, διότι ἀποτελεῖ τό πλήρωμα, δηλαδή τό ἐπισφράγισμα, πάντων τῶν πρό αὐτοῦ Προφητῶν, τό «πλήρωμα πάσης προφητείας». Ἐπιπλέον δέ, μετὰ τῆς Παρθένου Μαρίας καθίσταται συνεργός εἰς τήν μαρτυρίαν τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ θεοῦ Λόγου. Καί τοῦτο, διότι ἠξιώθη, ὅπως διά τῶν ἰδίων αὐτοῦ χειρῶν βαπτίση τόν τήν «ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου αἴροντα» (Ἰω. 1, 29), διὰ νά γίνῃ ἡ φανέρωσις τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ. Ὡς ἡ συμβολή τῆς θεοτόκου ἐπικεντροῦται εἰς τήν σάρκωσιν τοῦ θεοῦ Λόγου, ἡ συμβολή τοῦ Τιμίου Προδρόμου ἀποκαλύπτεται εἰς τό ὅτι

διά τῆς Βαπτίσεως τοῦ Κυρίου ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ ἀποκαλύπτεται ἡ Τριαδικότης τοῦ Θεοῦ, μέ ἄλλα λόγια, τό πλήρωμα τῆς Θεότητος, φανερούμενη διά τῆς οὐρανόθεν μαρτυρίας τοῦ Πατρός καί τῆς ἐν εἴδει περιστερᾶς φανερώσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπί τοῦ Χριστοῦ (**Ματθ. 3, 16.17, Μαρκ. 1, 10.11, Λουκ. 3, 21.22 Ἰω. 1, 32.33**).

Ἡ προσωπικότης, ἡ διδασκαλία καί ἐν γένει τό πνευματικόν ἔργον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ὡς καί συμβολή του εἰς τήν ἱεράν ἱστορίαν παραμένουν ἀδιαμφισβήτητα, δεδομένου, ὅτι ἀναγνωρίζεται ὑπό τῶν ὁμαιμόνων αὐτοῦ ὡς Προφήτης, ἀλλά καί ὡς μέγας ἀσκητής, κηρύσσων βάπτισμα μετανοίας, κηρύσσων τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ (**Λουκ. 1, 76. 3, 15.21, Ἰω. 5, 35**). Ἐξ ἄλλου, ἅπαντες οἱ Εὐαγγελισταί ἀναγνωρίζουν, ὅτι ὁ Ἰωάννης εἶναι ἡ ὑπό τοῦ Ἡσαΐου προφητευομένη φωνή τοῦ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ «φωνή βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· ἐτοιμάσατε τήν ὁδόν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν» (**Ἠσ. 40, 3. Πρβλ. Ματθ. 3, 3, Μάρκ. 1, 3 Λουκ. 3, 4, Ἰω. 1, 23**). Μάλιστα, ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς, ἀναφέρει καί τά λόγια τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου «πᾶσα φάραγξ πληρωθήσεται καί πᾶν ὄρος καί βουνός ταπεινωθήσεται καί ἔσται τὰ σκολιά εἰς εὐθειᾶν καί αἱ τραχεῖαι εἰς ὁδοὺς λείας καί ὄψεται πᾶσα σάρξ τό σωτήριον τοῦ Θεοῦ» (**Ἠσ. 40, 3.4**).

Χαρακτηριστικά τοῦ ἔργου τοῦ Ἰωάννου εἶναι τό βάπτισμα τῆς μετανοίας τῶν εἰς αὐτόν προσερχομένων εἰς τήν ἔρημον τοῦ Ἰορδάνου καί μάλιστα εἰς τήν τοποθεσίαν Αἰνῶν, ἐγγύς τοῦ Σαλήμ (**Ἰω. 3, 23**) ἀλλά καί τό κήρυγμα μετανοίας καί ὁ ἔλεγχος τῶν καταπατούντων τὰς τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ, οἰοιδήποτε καί ἄν ἦσαν. Ὁ Ἰωάννης δέν ἐδίστασε νά ἐλέγξῃ καί αὐτόν τόν βασιλικόν οἶκον τῶν ἀνηθίκων τυραννίσκων τῆς οἰκογενείας τῶν Ἡρωδῶν, λέγων πρός τόν Ἡρώδην Ἀντύπαν, «οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν τήν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου» (**Μαρκ. 6, 18, Πρβλ. Ματθ. 14, 3-4, Λουκ. 3 19**). Ὁ Ἡρώδης οὗτος, τόν ὁποῖον ὁ Κύριος εἶχε χαρακτηρίσει «ἀλώπεκα» (**Λουκ. 13, 31-32**), ὑπεσχέθη μεθ' ὄρκου εἰς τήν θυγατέρα τῆς Ἡρωδιάδος, ἥτις «ᾠρχήσατο» κατά τήν ἑορτήν τοῦ γενεθλίου του, ὅτι θά ἔδιδε εἰς αὐτήν «ὅ ἕάν αἰτήσῃται». Αὕτη τῇ προτροπῇ τῆς μητρός της ἐζήτησε νά τῆς

φέρουν ἐπί τόπου καί «ἐπί πίνακι, τήν κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ» (**Ματθ. 14, 6-11, Μαρκ. 6, 21-28**). Ὁ Ἰωάννης εἶχε βληθῆ ἤδη εἰς τήν φυλακὴν, ὁπόθεν εἶχεν ἀποστείλει δύο ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ πρὸς τόν Ἰησοῦν διὰ νά πληροφορηθοῦν περὶ τῆς ἀποστολῆς του (**Ματθ. 11, 2-6. Λουκ. 7, 18-23**). Ἦτο λοιπόν εὐχερῆς ἡ ἐκτέλεσις τοῦ φρικτοῦ ἐγκλήματος, ἐφ' ὅσον τό θυμὰ ἦτο ἤδη δέσμιον. Ὁ Ἰωάννης ἐβαπτίσθη ἐν συνεχείᾳ εἰς τό αἷμα τοῦ μαρτυρίου (**Ματθ. 14, 3-12, Μάρκ. 6, 17-29, Λουκ. 3, 19-20. Πρβλ. Λουκ. 9, 7-9**).

Ἡ δύναμις τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἰωάννου παραμένει διαχρονική, διότι τονίζεται ἡ ἀνάγκη τοῦ μυστηρίου τῆς μετανοίας, ὡς βασικῆς προϋποθέσεως, διὰ τήν εἴσοδον τοῦ ἀνθρώπου εἰς τήν βασιλείαν τοῦ θεοῦ, «μετανοεῖτε· ἤγγικε γάρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν» (**Ματθ. 3,2, Μαρκ. 1, 15**). Ἐπιπλέον, οἱ λόγοι τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἰωάννου προδίδουν αἰωνίαν ἀξίαν καί σημασίαν καί παναθρώπινον ἐνδιαφέρον, ὡς φαίνεται ἐν τοῖς λόγοις «ὁ ἔχων δύο χιτῶνας μεταδότω τῷ μὴ ἔχοντι, καί ὁ ἔχων βρώματα ὁμοίως ποιείτω» (**Λουκ. 3, 11**).

Τήν προσωπικότητα καί τήν ἀποστολήν τοῦ Ἰωάννου διατυπώνει μέ ἀκρίβειαν καί πληρότητα ὁ Συναξαριστής τῆς Ἐκκλησίας λέγων : «Οὗτος ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μαρτυρεῖται ὑπό τοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ ἅπαντας, καί Προφήτου περισσότερον· ὁ προσκιρτήσας ἀπό γαστροῦ, καί τοῖς ἐν γῆ τήν τοῦ Σωτῆρος κηρύξας παρουσίαν καί προδραμών ἐν τῷ ἅδῃ τήν Ἀνάστασιν εὐαγγελίσασθαι. Οὗτος γέγονεν υἱός Ζαχαρίου Ἀρχιερέως, καί Ἐλισσάβετ τῆς στείρας, τεχθεὶς ἐξ ἐπαγγελίας· ὅς τήν τοῦ πατρός σιωπὴν ἐν τῷ γεννᾶσθαι ἐπιλυσάμενος, πάντα τόν κόσμον χαρᾶς ἐπλήρωσε. Διό καί ἄγγελοι τοῖς ἀνθρώποις σήμερον, συναγάλλονται, καί πᾶσα κτίσις χαρᾶς καί εὐφροσύνης πεπλήρωται».